

MAŠNI NAMENI

P.21. Matej,a. **PO 19.+Štricljevi obl.**

T.22. Mavricij,m. **PO 19.+Amalija Gregorič obl.**

S.23. Pij,r. **GR 19.+Anton in Neža Macele obl.**

Č.24. Anton M. Slomšek,š. **PO 7.zj. za uspešno šol. leto**

P.25. Sergij,m. **GR 19.+Jože Dragoš obl.**

S.26. Kozma in Damijan,m. **GR 12. v zahvalo (Lojze)**

N.27. 26. MED LETOM **PO 7. za farane**
PO 10. v zahvalo (T)

P.28. Venčeslav,m. **PO 19.+Anton in Marija Pezdirc obl.**

T.29. Mihael, Gabrijel, Rafael **KR19.+Janez Starašinič obl.**

S.30. Hieronim,d. **KR 19.+Robert Švajger obl.**

Č.1. Terezija Deteta Jezusa,r. **PO 7.zj. v zahvalo (G)**

P.2. Angeli varuhi **PO 19.+Marija Štefanič obl.**

S.3. Frančišek B.r. **na romanju: po namenu**

N.4. 27. MED LETOM **PO 7. za farane**
DO 10. v zahvalo

ANTON M. SLOMŠEK-
o materi-
nem jeziku

Materni jezik je najdražja dota, ki smo jo od svojih starih zadoobili; skrbno smo ga dolžni ohranjati, lepšati in svojim mlajšim zapustiti ... Oj, ljubi, lep in pošten slovenski materni jezik, s katerim sem prvič svojo ljubeznivo mamo in dobrega ateja klical, v katerem sem prvobart (prvikrat) svojega Stvarnika častil – tebe hočem kakor najdražji spomin svojih rajnih staršev hvaležno spoštovati in ohraniti, za tvojo čast in lepoto po pameti, kolikor premorem, skrbeti, v slovenskem jeziku moje ljube brate in sestre Slovence najrajši učiti; in želim, kakor hvaležen sin svoje ljube matere, da kakor je moja prva beseda slovenja bila, naj tudi moja poslednja beseda slovenja bo.

Drobtinice 1849



Župnija Podzemelj OZNANILA

20.9.2026 leto XVII št. 19

Nebeški oče!

Blaženi škof

Anton Martin Slomšek je luč na poti naše-ga krščanskega življenja.

Naj nas spremlja njegov zgled in podpira njegova priprošnja, da bomo v edinosti s teboj in med seboj napredovali v veri, upanju in ljubezni in bodo uslišane naše prošnje za njegovo kanonizacijo.

To prosimo po Kristusu, našem Gospodu.

Amen.

BLAŽENI

ANTON MARTIN SLOMŠEK



B E S E D A O B E S E D I

25 MED LETOM Mt 20, 1–16

VSİ SMO DELAVCI V GOSPODARJE- VEM VINOGRADU

Jezus pripoveduje priliko o gospodarju vinograda, ki ob različnih urah dneva kliče delavce na delo v svoj vinograd. Zvečer pa da vsem enako plačilo ter s tem prebudi negotovanje tistih, ki so delali od prve ure. Jasno je, da ta denar predstavlja večno življenje, dar, ki ga je Bog pripravil vsem. Celo tisti, ki mislijo, da so 'zadnji', seveda, če ga sprejmejo, postanejo 'prvi', in 'prvi' lahko tvegajo, da so 'zadnji'. Prvo sporočilo prilike je v tem, da gospodar ne prenese brezposelnosti ter hoče, da so vsi zaposleni v njegovem vinogradu. Resnično, prvo plačilo je že to, da smo bili poklicani, da lahko delamo v Gospodovem vinogradu, da mu lahko služimo. To je že samo po sebi neprecenljivo plačilo, ki poplača vsak napor. Vendar to razume samo tisti, ki ljubi Gospoda in njegovo kraljestvo.

Jasno je, da so se delavci, ki so bili najeti prvi, začeli pritoževati, saj so videli, da so plačani na isti način, kot tisti, ki so delali manj. Gospodar pa jih spomni, da so prejeli tisto, za kar so se dogovorili, če pa on sam hoče biti velikodušen z drugimi, jim tega ne smejo zavidati.

V resnici ima ta tako imenovana gospodarjeva 'krivica' namen izzvati preskok v tistem, ki posluša priliko, saj Jezus ne želi govoriti o problemu dela in pravičnem plačilu, temveč o Božjem kraljestvu! Sporočilo je namreč tole: v nebeškem kraljestvu ni brezposelnih, vsi so poklicani, da naredijo svoj del, in za vse bo na koncu plačilo, ki izhaja iz Božje, na našo srečo, ne iz človeške pravičnosti – torej zveščanje, ki nam ga je Jezus Kristus pridobil s svojo smrtjo in vstajenjem. Zveščanje, ki ni zaslužen, ampak podarjeno.

S to priliko želi Jezus odpreti naše srce za logiko Božje ljubezni, ki je zastonska in velikodušna. Gre za to, da se pustimo navdušiti Božjim mislim. Človekovo misel pogosto zaznamuje sebičnost in osebna korist in naše ozke in vijugaste poti se ne morejo primerjati s širokimi in ravnimi Gospodovimi. On se poslužuje usmiljenja! Na široko odpušča, poln je velikodušnosti in dobrote, ki ju izliva na vsakega od nas in vsem odpira brezmejno področja svoje ljubezni in svoje milosti, saj samo ti lahko dasta človeškemu srcu polnost veselja.

Po:

E. Mozetič

26. MED LETOM Mt 21, 28–32

ZVESTOBA

Stati za svojimi besedami je včasih presneto težko. Včasih se tudi zgodi, da moraš kaj vzeti nazaj: prehitro si stegnil jezik, se počutil varnega, mislil, da ti je vse jasno ... Velike stvari rastejo počasi. Včasih nekaj šteje že dobra volja, da nekaj storiš, a včasih je pač treba pregrizniti dvome in tvegati. Ne po neumnosti, s treznim pogumom.

Jezusova prilika me v marsičem spominja na sedanji Zahod: kristjani ob krstu obljubijo velike stvari, pa se jih potem ne držijo in ne stojijo za njimi – prvi sin. Po drugi strani pa morda nekateri očitno zavračajo krščanstvo (morda ravno zaradi omenjene mečkaško-izdajalske drže), pa se vendar iskreno trudijo za dobro – drugi sin.

Neki misijonar je rekel, da je od vseh ljudi najtežje evangelizirati kristjane ...

Nekoč je študentka, potem ko je prebrala evangelijski odlomek o dveh sinovih v vinogradu, dejala: »Ta prilika je podobna meni. V srednji šoli sem 'zabluzila', popolnoma sem zašla, sedaj pa sem našla Boga. Neskončno sem srečna in rada bi vsem zaklicala: iščite Boga, odločite se zanj z vsem srcem. Ni pomembno, tudi če je vaša preteklost razvalina, ni pomembno, če ste v življenju že toliko stvari zapravili. Pomembno je, kar bo na koncu.«

Koliko svetnikov poznamo iz zgodovine, ki so bili veliki grešniki, ali pa so preganjali in blatili Cerkev, potem pa so pustili, da je Bog iz njihovega življenja naredili mojstrovino.

Mar to pomeni, da moja zvestoba nič ne šteje? Mar to pomeni, da moram tudi sam najprej zapustiti Boga in Cerkev, da bi ga potem zares odkril? Ne! Pomeni pa, da svoje zvestobe in svoje prizadevnosti nimam kam shraniti, ampak jo moram živeti. S to priliko je Jezus ošvrknil farizeje in številne poznejše kristjane, ki so in bodo računali, da je pred Bogom mogoče živeti pravično in da ne potrebujejo spreobrnjenja.

Naj bo to sporočilo prilike jasen opomnik tudi vsem nam.

Po: E. Mozetič

OBVESTILA

V nedeljo 27. septembra lepo vabljeni k sveti maši ob 10. tudi starejši ali onemogli. Kdor nima prevoza ali potrebuje spremstvo, naj sporoči v župnišče. Bomo skušali organizirati prevoz. Zakrament bolniškega maziljenja boste lahko prejeli tudi pri sveti maši zjutraj. Pred mašo bo prilika za spoved.

Župnijsko romanje bomo imeli v sobo-



to 3. oktobra v Novo Štifo pri Sodražici. Obiskali bomo še nekatere kraje na Kočevskem, in župnika Brankota v Kočevju. Natančen program in

pot romanja bo objavljen kasneje. Prosim za čimprejšnje prijave.

Kar nekaj otrok še ni vpisanih k verouku. V prihodnjem tednu bomo imeli sveto spoved. Ker moram urediti nabavo delovnih zvezkov, prosim, da starši čimprej prijavite otroke.

SLOMŠEK KOT DUHOVNIK PRED NASVETEJŠIM

Kot duhovnik je Slomšek rad zahajal pred tabernakelj. Njegovi življenjepisci ga opisujejo kot duhovnika »pred Najsvetejšim«. Kot duhovnik je Slomšek pogosto »najprej za hip stopil v cerkev, kjer je pred Najsve-

tejšim kratko pomolil, potem pa je šel v župnišče«. Tudi kot bodoči škof je ohranil ljubezen do Najsvetejšega. Življenjepisci opisujejo tudi, kako je na poti v Salzburg obiskal Celje. »Ko je prišel do pročelja, (je) predrl špalir in solzan pohitel v svetišče. V cerkvi se je vrgel pred Najsvetejše.« Najsvetejše je Slomšku pomenilo vse. Iz njega je črpal moč in ljubezen. Ob nastopu svoje škofovske službe je v svojem prvem pastirskem pismu že klical k evharistiji: »Očetje, kadar prvi košček kruha svojemu otroku urežete, k nebesom mu pokažite, kjer dobrotljivi Oče prebiva in otroku kruha daje.« Tudi berače je obdaril, če so pristopili k obhajilu. Okrog vratu jim je obesil svetinjo Matere Božje. V sveti evharistiji je Slomšek gledal največjo skrivnost vere in povzetek vseh čudežev. Zato je pol stoletja pred odlokom Pija X. o pogostem obhajilu klical svojim vernikom glede prejetje Rešnjega telesa: »Nazaj k praksi prvih kristjanov!« Slomšek je v središče vsega postavil evharistijo, za katero pravi, da je »sonce Božje službe, jedro naše svete vere, srce vseh naših pobožnosti, živ studenec ljubezni, največja skrivnost naše vere«. In tudi na smrtni postelji je želel tolažbe Božjega kruha. »Kljub vsem bolečinam je vstal /.../. Vsem so trepetale sveče v rokah, ko so ga videli v tej junaški ljubezni do Najsvetejšega. Ko je prejel sv. obhajilo, je zopet sam vstal, odložil talar in legel v posteljo.«

Po: Kruh življenja